

Mano tavo

Ranka mazgoja ranką – štai tikroji meilė.
Mano tavo į viena ji sujungia meiliai,
Todėl ir tu ne žodžiais, o darbais būk draugas,
Nelaimėje ir laimėj pasiruošęs saugot.
Mano tavo tu žodžiais veltui nesisvaidyk,
Geriau siek sutarimo nei lemtingo vaido.
Kas mano, tas ir tavo, mes abu – kaip vienas,
Teneskiria mūs skolos, nuoskaudos kasdienės.
Taip suklestės draugystė, teisingumas šventas,
Išnyks mano ir tavo skirtumas nelemtas.

Aleksandrai

Manoji Aleksandra, jei turėčiau galios,
Paslėpęs skaudžią gėlą, tarsi koks karalius
Pasaulį atiduočiau aš už tavo širdį, –
Tačiau padangių griausmą mano ausys girdi.
Ir noriai aš aukoju prie tavų altorių
Sveikatą savo, narsą, išsvermę ir dorą.

Tai pačiai

Nuo Aleksandro mano Aleksandra skirias,
Anas jėga pasaulį užkariavęs girias,
O tai visi tarnauti savo noru geidžia.
Anas žaloja kūnus, širdis ta sužeidžia.
Anas galingais ginklais, ta žvilgsniu nukauja.
Anas gaisrais, o toji – akimis kariauja.

Gyvenimo trumpumas

Minutė po minutės, šitaip eina laikas.
Tėvus turėjai, štai jau gimė tavo vaikas.
Jei šiandien dar esi čia, jau rytoj nebūsi –
Numiręs šalto kapo duobėje supūsi.
Gyvenimas žmogaus – tai vėjas, blyksnis, dūmas,
Dukart nebūna saulės vis toks pat šviesumas.
Vis sukasi ir sukasi laiko greitas ratas,
Nei pagailėti nieko, nei palaukt nepratęs.
Kol tu mąstei sustojęs, baigės tavo kelias:
Visa būtis šioj žemėj – tik sekundės kelios.
Vienam galbūt lopšys jau mirčiai guolį kloja,
Kitam tik gimus kapas motiną atstoja.

Apie tą patį

Diena vis veja dieną ir tenai palieka,
Iš kur atgal sugrįžti nebegali niekas.
Tik nuostolius vien neša valandos ir dienos
Šitam, kuris išeina su diena kiekviena.
Būtis maitina mūsų valandas greitąsias,
Ką jos pagrobia sykį, to nebesurasi.
Užmigus reikia naktį amžiną miegoti,
Todėl ir tu, žmogeli, privalai žinoti:
Dukart gyvena, kas dar gyvas rengias mirti,
Ir du kartus numiršta, kas mirties negirdi.

Onai

Pagrobia viską laikas – šimtmečius ir dieną,
Palaidoja valstybę žemėj šioj ne vieną.
Per laiką gęsta protas, išmintis aptemsta,
Žavumas, grožis vysta ir sėkmė nublanksta.
Per laiką pievų gėlės grožio nebetenka,
Lapus geltonus medžių žemė tyliai renka.
Per laiką priešiškamai liaujasi kovoję,
Gėla ir neramumas širdį graužt nustoja.
Diena pakeičia naktį, o netrukus seka
Nauja diena, jai laikas tiesia savo taką.
Tik aš tave per amžius, Ona mylimiausia,
Kaip ligi šiol mylėti niekad nepaliausiu.

Meilė viską sulygina

Visam pasauly meilei – titulai nesvarbūs,
Nerūpi jai nei turtai, nei kilmė, nei vardas,
Už nieką laiko kilmę, pinigų ir kraitį:
Karalius myli vargšę, vargšas – karalaitę.

Horacijaus eilėraščio „Beatus ille, qui procul negotiis“ imitacija

Laimingas tas, kas be pavydo žemo
Ramiai gyvena savo tėvo žemėj,
Kur žalios pievos ir laukai derlingi,
Kur nepasiekia sąmyšiai triukšmingi.
Jis savo laisvę taip labai brangina,
Kad dvaro tarnas būti neketina.

Jis netikrų dalykų nesivaiko,
Tuščioms vilionėms jis neturi laiko,
Lemties malonę darbštumu įgijo.
Vargų neturi, negarbės nebijo.

Tuščiai prabėgę metai nekamuoja,
Kai viltis audros kilusios nušluoja.

Jam nebaisu, jei susidrumsčia dangūs
Ir menką laivą daužo baisios bangos.
Kada naktis skraiste tamsia užkloja,
Ramus jis miega ir saldžiai sapnuoja.
Vidur nakties nešoka jis iš miego,
Mirtis neras jo drebančio, bejėgio.

Piktu žvilgsniu jis nieko neįžeidžia
Ir artimiesiems pražūtis negeidžia.
Išpildo žodį, priesaikas įvykdo
Ir galingųjų prašymais nepykdo.
Nors ne didikas, jis yra laimingas, –
Patsai sau ponas, pats sau šeimininkas.

Kol leidžia Dievas ir skirtieji metai.
Dorai gyvena, kaip nuo seno prato.
Įdėtas triūsas jį ne tik maitina,
Bet šimteriopai pelną sugrąžina.
Iš čia vaikai, žmona ir visas turtas,
Vargingu darbu, pastangom sukurtas.

Vos tik sušvinta danguje Aušrinė,
Palikus savo guolį purpurinį,
Jisai jau kelias, žadina šeimyną,
Visiems paskirsto darbą įprastinį.
Paprašo Dievą, kad viską globotų,
Atneštų sėkmę, gerą dieną duotų.

Tuo tarpu saulė vis aukščiau pakyla,
Pabudę paukščiai drumsčia ryto tylą.
Piemuo jau bandą varosi ganyti,
Prie vartų jaučiai stovi pakinkyti,
Artojas dirvoj švilpauja dainelę,
Tas tveria tvorą, šitas pliauską skelia.

Vakariai vėjai pasėlius liūliuoja,
Žiedais spalvingais pieva sumarguoja.
Ežeruose šiųmetis mailius plauko,
Bitutės darbščios išskrenda į lauką.
Ganykloj laigo strakalai ėriukai,
Po kiemą kapstos vištos ir viščiukai.

Štai jau pjovėjams galvas padabina
Vainikas varpų derliaus pirmutinio.
Štai pradalgės per pievą nuvingiuoja,
Rugių lauke jau pjautuvai švytruoja.
Jis rišti pėdus padeda šeimynai,
Ar krauna šieną, ar vežimą mina.

Palieka saulė Liūto jau žvaigždyną,
Svirplių čirpimas glosto dangų gryną.
O jis nuo saulės spindulių ugninių

Pabėgęs slepias prie vėsiaus šaltinio.
Ir čia, kur tingiai upeliukas bėga,
Žolėj pakritęs, jis ramiai užmiega.

O rudenį jam lapai žemę kloja
Ir obuoliai ant medžių raudonuoja.
Jam bitės medų drevėse sukrauna,
Jį avys vilnom rengia ir apauna.
Jam buko vaisiai, gilės ąžuolyne,
Jam ir daržovės duoda pelną gryną.

Be to, medžioti šeimininkas mėgsta:
Tankynėj miško kilpų jis pridėsto.
Medžioklį paukštį pasiėmęs, joja,
O kartais vedas būrį greitakojų.
Vos tik zuikelis iš po kojų šauna,
Skalikai vejas tol, kol nepagauna.

Jau saulė leidžias, tyliai blėsta žaros,
Piemuo iš lauko galvijus parvaro.
Namo jis grįžta išmedžiojęs dieną,
Žmona jo laukia, taiso vakarienę,
Sūneliai glaustos, pasiilgę tėvo.
Kol poilsiui dar laikas neatėjo.

O per šventes jis linksmintis nedraudžia,
Jaunimas pievoj ligi ryto siaučia:
Vieni, susėdę po medžiu, dainuoja,
Kiti birbynėm ir dūdelėm groja.
Su jais tik miško aidas rungtyniauja,
O krūmuos nimfos žaidžia, išdykauja.

Taip begyvenant daug praeina metų,
Tačiau likimo vylių jis nemato.
Per nieką laiko šlovę, didį turtą,
Brangių metalų spindesį užburtą.
Jam puošnūs rūbai ir karūnos – niekai,
Valdžios ir sostų jo širdis nesiekia.

Tegu, kas nori, mūšiuos lieja kraują,
Tegu per amžius dvariškiu tarnauja,
Tegu keliauja, tegu sau pralobsta,
Tegu dėl turtų nesumerkia bluosto,
Aš su jumis šitų laukų ramybėj
Gyvensiu, mūzos, kol užges gyvybė.

Ak, mano pievos, gojai pavėsingi,
Šaltiniai skambūs, upių lankstūs vingiai,
Ir jūs, o nimfos, upių šių valdovės,
Satyrų, faunų pilnos miško griovos,
Manim tikėkit, kad, kol gyvas būsiu,
Gyvent geidžiu aš čia tiktai, tarp jūsų.

Medžioklė

Tyliai, tyliai, Kupidone,
Čia, žaliajam pievų klony,
Saulė leidžias, saulė teka,
Stirną čia vingiuoja takas.
Šit ir pėdos dar nesenos –
Netolies gal stirnos ganos?
Imk strėles greitas ir lanką,
Vaikšto stirna ten po lanką.
Šauk nelaukęs, Kupidone!
Ak, išdykęs nevidone,
Kokį iškrėtei tu juoką –
Peršovei mane, vilioke, –
Miško žvėriui nė nekliuvo,
Jis seniai tankmėj pražuvo.
Ką darysi – rėksi, šauksi –
Jau laimikio nesulauksi.
O aš vargšas vos velkuosi –
Širdį sužeistą nešuosi.

Vertė Eugenija Ulčinaitė

Dainos pasauliui, saulei ir sau: Lietuvos XVI–XVII amžiaus poezijos antologija, sudarė Eugenija Ulčinaitė, Vilnius, Vaga: 1993, p. 313–323.